

EMELIE SCHEPP

BOHOVIA

VYNÁRAJÚ SA Z TEMNEJ MINULOSTI

SMRTI

iKAR

EMELIE SCHEPP

BOHOVIA
SMRTI

Emelie Schepp
MÄRKTA FÖR LIVET

Copyright © 2014 Emelie Schepp
First published by Emelie Schepp, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © 2021 by Jana Melichárková
Jacket design © 2021 by Diana Delevová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7779-3

Venujem H

Nedeľa 15. apríla

„SOS STODVANÁŠŤ, čo sa stalo?“

„Môj muž je mŕtvy...“

Operátorka Anna Bergströmová počula trasúci sa ženský hlas. Pohľadom skĺzla do rohu počítačového monitora, ktorý mala pred sebou. Hodiny ukazovali 19.42.

„Môžete uviesť svoje meno?“

„Kerstin Juhlénová. Môj muž sa volá Hans. Hans Juhlén.“

„Ako viete, že je mŕtvy?“

„Nedýcha. Len tu leží. Už tak ležal, keď som prišla domov. A je tu krv. Na koberci je krv,“ vzlykala žena.

„Ste zranená?“

„Nie.“

„Je zranený niekto iný?“

„Nie, môj muž je mŕtvy!“

„Chápem. Kde sa teraz nachádzate?“

„Doma.“

Žena na druhom konci linky sa zhlboka nadýchla.

„Môžete mi dať adresu? Ďakujem.“

„Östanvägen dvestoštyri v Lindö. Je to žltý dom s veľkými črepníkmi.“

Annine ruky rýchlo ťukali po klávesnici. Na digitálnej mape očami prehľadávala ulicu Östanvägen.

„Posielam vám potrebnú pomoc,“ informovala pokojným hlasom. „Poprosím vás, aby ste zostali so mnou na telefóne.“

Ostalo ticho. Anna pritisla ruku na slúchadlá.

„Haló? Ste tam ešte?“

„Je naozaj mŕtvy.“

Žena sa znova rozvzlykala. Vzlyky okamžite prešli do hysterického plaču. V telefóne tiesňovej linky bolo počuť len dlhý úzkostný nárek.

* * *

Kriminálny komisár Henrik Levin a kriminálna inšpektorka Maria Bolanderová vystúpili z volva v Lindö. Studený vzduch od Baltského mora prefukoval cez Henrikovu tenkú jarnú bundu. Vytiahol si zips až ku krku a strčil ruky do vreciek.

Na vydláždenej príjazdovej ceste stál čierny mercedes v spoločnosti dvoch policajných áut a sanitky. Kúsok od policajnej pásky stáli ďalšie dve autá. Podľa reklamy na nich patrili mestským konkurujúcim si novinám.

Dvaja novinári z príslušných denníkov sa tak zvedavo tlačili na pásku, až im priliehala na páperové bundy.

„Dopekla, aké pekné by to tu bolo.“

Inšpektorka Maria Bolanderová alebo Mia, ako ju výlučne nazývalo jej okolie, podráždene potriasla hlavou.

„A majú aj sochy.“

Zazrela na žulové levy. Potom jej oči pritiahli meter vysoké kvetináče vedľa nich.

Henrik Levin mlčal, stúpal osvetleným chodníkom k domu na Östansvägen 204. Malé kôpky snehu spočívali na sivých obrubníkoch a svedčili o tom, že zima sa ešte nevzdala. Kývol na pozdrav poriadkovému policajtovi Gabrielovi Mellqvistovi, ktorý stál pred vchodovými dvermi.

Henrik podupal nohami, aby zo seba striasol sneh, otvoril ťažké dvere Mii a obaja vošli dnu.

V krásnej vile prebiehala horúčkovitá aktivita. Technici systematicky pracovali, aby zaznamenali všetky odtlačky

prstov a iné stopy. Už si stihli posvietiť na dvere a kľučky a poprášiť ich. Teraz sa zamerali na všetky zaujímavé nosné plochy na stenách. Striedmo zariadenú izbu tu a tam ožiarili blesky fotoaparátov. Mŕtve telo ležalo v obývačke na pruhovanom koberci.

„No doriti,“ zanaďavala Mia.

„Veru,“ odtušil Henrik.

„Kto ho našiel?“

„Manželka Kerstin Juhlénová. Takto ho tu našla, keď sa vrátila domov,“ povedal Henrik.

„Kde je?“

„Na hornom poschodí. S Hannou Hultmanovou.“

Henrik Levin hľadel na telo pred sebou. Mŕtvy bol Hans Juhlén, vedúci azylového oddelenia migračného úradu.

Henrik pomaly prešiel okolo tela a naklonil sa k hlave. Podrobne si prezeral výraznú čeľusť, vetrom ošľahanú tvár, sivú bradu aj spánky. Hans Juhlén sa už niekoľkokrát objavil v médiách, ale použité archívne snímky vôbec nezodpovedali zostarnutému mužovi, ktorý ležal pred ním. Oblečené mal vyžehlené nohavice a svetlomodrú košeľu s prúžkom. Bavlnenú látku pokrývali na hrudi zväčšujúce sa krvavé škvrny.

„Pozeraj, ale nedotýkaj sa.“

Kriminalistická technička Anneli Lindgrenová vrhla na Henrika výrečný pohľad od veľkých okien, kde stála.

„Zastrelený?“

„Áno, vyzerá to tak, dve vstupné rany.“

Henrik sa narovnal, poobzeral sa po obývačke, ktorej dominovala sedačka a dve kožené kreslá. Uprostred stál sklenený stôl s chrómovými nohami. Na stenách viseli obrazy Ulfa Lundella.

Henrik si prešiel rukou po brade a na ukazováku a palci zacítil drsné strnisko. Nábytok sa mu zdal nedotknutý. Nič nebolo prevrátené.

„Nijaké známky bitky,“ konštatoval a otočil sa k Mii, ktorá stála za ním.

„Nijaké,“ prisvedčila, nespúšťajúc zrak z oválneho odkladacieho stolíka.

Navrchu sa povalovala hnedá kožená peňaženka. Trčali z nej tri päťstovky. Mia dostala chuť dotknúť sa ich, trochu si ich ohmatať. Najradšej by ich všetky vytiahla von. Alebo aspoň jednu. Len tak nenápadne. No zarazila sa a v duchu sa napomenula, že sa musí sústrediť.

Henrikove oči sa zatúlali k veľkému arkieru vedúcemu do záhrady a spočinuli na Anneli Lindgrenovej, ktorá pomocou malého štetca hľadala odtlačky prstov.

„Máš niečo?“

Pozrela hore spoza okuliarov.

„Ešte nie, ale podľa manželky bolo toto okno otvorené, keď prišla domov. Dúfam, že na ňom nájdem aj niečo iné než len jej odtlačky.“

Anneli sa vrátila k poprašovaniu štetcom. Pracovala pomaly a metodicky.

Henrik si prešiel rukou po vlasoch a obrátil sa k Mii.

„Pôjdeme sa porozprávať s pani Juhlénovou?“

„Choď hore, zatiaľ sa tu poobzerám.“

Mia urobila prstom vo vzduchu dve kolieska.

* * *

Kerstin Juhlénová sedela v spálni na manželskej posteli s dekou na pleciah. Vpadnutými očami zízala na nočný stolík.

Policajná asistentka Hanna Hultmanová úctivo o krok ustúpila a zavrela za Henrikom dvere.

Cestou hore po schodoch si predstavoval drobnú útlú osobu v elegantných šatách. Teraz pred ním sedela silná žena, dosť robustná v páse, oblečená v obnosenom tričku, tenkom svetri a tmavých strečových džínsoch. Toto určite nečakal. Tvár opuchnutá, oči červené od plaču, príliš odfarbené

blond vlasy ostrihané na páža. Tmavé korenienky prezrádzali, že od poslednej návštevy kaderničky pretieklo už veľa vody.

Henrik pokukoval po žene a zároveň sa zvedavo obzeral po spálni. Najprv ho upútala komoda a potom stena s fotografiami. V strede visela fotka šťastných novomanželov. Obrázok trochu vybledol, zjavne tam visel už veľa rokov.

Zrazu si uvedomil, že ho pozoruje.

„Volám sa Henrik Levin a som kriminálny komisár,“ predstavil sa a zistil, že šepká. „Úprimnú sústrasť. Prepáčte mi, ale chcel by som vám položiť zopár otázok.“

Kerstin si rukávom svetra utrela slzy z líc.

„Chápem.“

„Môžete mi povedať, čo sa stalo, keď ste sa večer vrátili domov?“

„Prišla som domov a... a... len tam tak ležal.“

„Viete, koľko bolo hodín?“

„Asi pol ôsmej.“

„Ste si istá?“

„Áno.“

„Keď ste vošli, bolo v dome niečo inak?“

„Nie. Nie, len môj muž...“

Triasli sa jej pery, skryla si tvár do dlaní.

Henrik vedel, že toto nie je vhodný moment na podrobnejší výsluch, a rozhodol sa byť stručný.

„Je to takto, Kerstin. Čoskoro vám pomôžem, ale potrebujem si potvrdiť nejaké veci, skôr než vás nechám na pokoji.“

Kerstin si zložila ruky z tváre a položila si ich na kolená.

„Áno?“

„Spomenuli ste, že pri vašom príchode bolo v obývačke otvorené okno. Zatvorili ste ho?“

„Áno.“

„Nevideli ste nič zvláštne okrem okna, ktoré ste zatvorili?“

„Nie... nie.“

Kerstin vyzrela von spálňovým oknom. Henrik si zastrčil ruky do vreciek nohavíc a chvíľu uvažoval.

„Fajn, skôr než odídem, premýšľam, či chcete, aby sme niekomu zavolali. Priateľovi, príbuznému? Alebo dieťaťu?“

Pozrela dole na svoje chvejúce sa ruky. Potom otvorila ústa a sotva počuteľne zašepkala.

„Prepáčte, môžete to zopakovať?“ spýtal sa Henrik.

Kerstin na okamih zavrela oči, potom pomaly obrátila strápenú tvár ku komisárovi. Zhlboka sa nadýchlá a otvorila ústa, aby odpovedala.

* * *

Dole v obývačke si Anneli Lindgrenová napravila okuliare.

„Myslím, že som niečo našla,“ ozvala sa, zatiaľ čo ďalej skúmala štetcom poprášeny parapet.

Mia k nej podišla a všimla si veľmi zreteľný odtlačok ruky.

„Tu je ďalší,“ ukázala Anneli. „Patrí dieťaťu.“

Svoj záver považovala za definitívny, vzala fotoaparát a nález zdokumentovala.

Kým sa Mia snažila skryť zívanie, Anneli sa postavila k oknu a otočila zoomom na objektíve svojho EOS 1D, aby správne zaostřila. Práve vtedy schádzal Henrik po scho-disku. Držal ruku päť centimetrov nad zábradlím a opatrne našľapoval na široké stupienky z naolejovaného duba.

Anneli si založila ramenný popruh na krk a nechala fotoaparát visieť na bruchu. Kývla naňho.

„Poď sem. Našli sme odtlačky.“

„Zaujímavé,“ zamumlal a postavil sa k Mii.

„Sú malé,“ pokračovala Anneli a znova si priložila fotoaparát k tvári, priblížila si ich a urobila ďalší záber.

„Pravdepodobne od dieťaťa,“ ozrejmla Mia pri druhom zívnutí.

Henrik vyzeral zmätený. Čelo zvráskavené, obočie spojené dohromady nad koreňom nosa. Naklonil sa k oknu, aby si odtlačky detailnejšie prezrel. Chvíľku tak stál, sledoval línie, ktoré tvorili usporiadaný vzor. Unikátny vzor. Malej ruky.

„Zvláštne,“ zamumlal a vystrel sa.

Znova premýšľal, ale dospel k rovnakému záveru.

„Veľmi zvláštne,“ zopakoval. Tentoraz oveľa hlasnejšie.

„Prečo je to zvláštne?“ chcela vedieť Mia.

Skôr než Henrik odpovedal, zadíval sa na ňu.

„Nemajú deti.“

Pondelok 16. apríla

SÚDNY PROCES SA SKONČIL a prokurátorka Jana Berzeliusová bola s výsledkom spokojná. Tým, že obžalovaného odsúdila za ťažké ublíženie na zdraví, si bola úplne istá. Dokopal vlastnú sestru do bezvedomia pred očami jej štvorročného dieťaťa a potom ju nechal v byte zomrieť. Nepochybne išlo o zločin zo cti. Aj tak sa však advokát Peter Ramstedt pri vynesení rozsudku nepríjemne vzpriamil.

Jana mu krátko kývla, potom vyšla zo súdnej siene. O rozsudku nechcela diskutovať s nikým, hlavne nie s reportérmi, ktorí s kamerami a mikrofónmi čakali pred okresným súdom. Namiesto toho zamierila rovno k núdzovému východu a odtlačila biele protipožiarne dvere. Rýchlym krokom zbehla po schodoch a pozrela na hodinky, ukazovali presne 11.35.

Vyhýbať sa novinárom sa stalo pre ňu skôr pravidlom než výnimkou. Pred tromi rokmi, keď nastúpila na prokuratúru v Norrköpingu, to bolo iné. Vtedy oceňovala priester, ktorý jej médiá poskytl. Denník Norrköpings Tidningar okrem iného uverejnil článok s titulom Vynikajúca študentka vzala miesto na súde. V reportážach o nej dominovali aj slovné spojenia ako raketová kariéra a budúca generálna prokurátorka. Nad tým však Jana Berzeliusová neuvažovala, keď sa blížila k poslednému schodu.

Vo vrecku saka sa jej rozvibroval mobilný telefón. Zastala pred vchodom do garáže, aby ho zdvihla. Skôr než odpovedala, narychlo skontrolovala displej. Zároveň potlačila dvere, ktoré viedli do vyhriatej garáže.

„Ahoj, oci,“ ozvala sa.

„No, ako to išlo?“

„Dva roky väzenia a deväťdesiat ako náhrada škody.“

„Si s tým spokojná?“

Karlovi Berzeliusovi nikdy nezišlo na um, aby svojej dcére zablahoževal k vyhratému prípadu, no Jana si už na jeho málovravnosť zvykla. Dokonca aj jej matka Margaretha, hoci ju milovala, dávala počas jej detstva prednosť upratovaniu než hrám. Vešala bielizeň namiesto toho, aby jej čítala rozprávky. Radšej umývala okná, než ukladala svoju dcéru na spánok.

Dnes má Jana tridsať a k obom rodičom sa správa s rovnakým chladným rešpektom, akému ju naučili.

„Som spokojná,“ odvetila Jana dôrazne.

„Tvoja matka uvažuje, či prídeš prvého mája domov. Zrejme sa rozhodla, že budeme mať rodinnú večeru.“

„O koľkej?“

„Devätnásť nula nula.“

„Prídem.“

Jana ukončila hovor, odomkla svoje čierne BMW X6 a sadla si za volant. Odhodila aktovku na kožené sedadlo spolujazdca a mobil nechala položený na nohe.

Aj Janina matka zvykla po ukončenom súdnom procese zavolať. Ale nikdy nie pred otcom. Také bolo pravidlo. Takže keď Jana znova začula zvonenie, hneď mobil zdvihla a priložila ho k uchu, zatiaľ čo skúsenou rukou a s veľkou precíznosťou manévrovala autom von z úzkej garáže.

„Ahoj, mami,“ ozvala sa.

„Ahoj, Jana,“ odpovedal jej mužský hlas.

Jana dupla na brzdu a auto s trhnutím zastalo. Hlas patrilo hlavnému prokurátorovi Torstenovi Granathovi, jej nadriadenému. Znel nadšene.

„No?“

Janu prekvapila jeho nečakaná zvedavosť a stručne zopakovala výsledok súdneho procesu.

„Dobre, dobre, ale vlastne volám v inej záležitosti. Chcem, aby ste mi asistovali v predbežnom vyšetrovaní. Zadržali ženu po tom, ako privolala políciu k mŕtvemu manželovi, ktorý pracoval ako prevádzkový riaditeľ na migračnom úrade. Podľa polície bol zastrelený. Zavraždený. V prípade budete mať voľné ruky.“

Jana mlčala, a tak Torsten pokračoval:

„Na stanici čaká Gunnar Öhrn s tímom. Čo poviete?“

Jana sa pozrela na palubnú dosku. 11.48. Krátko sa naďýchla a uviedla auto do pohybu.

„Idem tam.“

* * *

Jana Berzeliusová náhlivo prešla hlavným vchodom norrköpskej policajnej stanice a vyviezla sa výťahom na druhé poschodie. Na širokej chodbe sa odrážal zvuk jej opätkov. S pohľadom upreným dopredu len krátko kývla dvom uniformovaným policajtom, ktorých míňala.

Šéf vyšetrovateľov Gunnar Öhrn na ňu čakal pred svojou kanceláriou.

„Vitajte,“ pozdravil ju a odprevadil až do zasadacej miestnosti úplne na konci chodby. Na jednej dlhej stene dominovali okná smerujúce na cestu Norrtullsrondellen, kde sa práve rozbiehala obedňajšia premávka. Protiľahlú dlhú stenu zaberala biela tabuľa, väčší model, a premietačie plátno. Na strope visel projektor.

Jana šla rovno k oválnemu stolu, kde už čakal celý tím. Pozdravila sa s kriminálnym komisárom Henrikom Levi-

nom, a skôr než si sadla, kývla Olovi Söderströmovi, Anne-
li Lindgrenovej a Mii Bolanderovej.

„Jana Berzeliusová je tu na pokyn hlavného prokuráto-
ra Torstena Granatha, ktorý vedie predbežné vyšetrovanie
prípadu Hansa Juhléna.“

„Aha.“

Mia Bolanderová stisla sánky, prekrížila ruky na hrudi
a zaklonila sa. Skepticky pozorovala rovnako starý objekt
svojej nenávisti a zhodnotila, že vyšetrovanie s Janou Ber-
zeliusovou pri kormidle nebude ľahké.

Príležitosti, našťastie ich bolo málo, pri ktorých musela
spolupracovať s Janou Berzeliusovou, ju nenaladili priateľsky
voči vedúcej predbežného vyšetrovania. Podľa Mii jej chyba-
la akákoľvek charakterová črta osobnosti. Bola strnulá. Ni-
kdy sa neuvoľnila. Kolegovia by sa mali lepšie spoznať. Po
robote si zísť na pivo či dve a len tak debatíť. O všetkom.
Alebo o ničom. No Mia relatívne rýchlo zistila, že Jana je
osoba, ktorá takéto chvíle neocení. Na jednoduchú otázku tý-
kajúcu sa jej súkromného života odpovedala povýšeneckým
pohľadom. A bola to aj jediná odpoveď, akej sa človek dočkal.

Mia považovala Janu za nafúkanú posratú primadonu.
Žiaľ, s jej názorom nikto z kolegov nesúhlasil. Naopak,
s radosťou prikyvovali, keď ju Gunnar priviedol.

Mii sa najväčšmi hnusil Janin status dievčaťa z hornej
triedy. Jana, to boli zdedené peniaze, zatiaľ čo Mia so svo-
jím robotníckym pôvodom predstavovala peniaze zaťaže-
né dlhom. Aj to bol dôvod, prečo nenadväzovať známosť
s pozoruhodnou slečnou.

Jana si kútikom oka všimla inšpektorkine nenávisťné po-
hľady, ale rozhodla sa ich ignorovať. Otvorila aktovku, vy-
tiahla poznámkový blok a guľôčkové pero s monogramom.

Gunnar Öhrn vycedil poslednú kvapku minerálky Loka
a rozdelil zväzok papierov v šiestich kópiách. Bolo v nich
všetko, čo sa dalo o prípade získať.

Vo zväzku sa nachádzala úvodná žaloba, fotografie z miesta činu a najbližšieho okolia, náčrt domu manželov Juhlénovcov, v ktorom sa našla obeť Hans Juhlén, ako aj jeho stručný opis. Napokon tam boli časové údaje a zoznam opatrení prijatých po nájdení obete.

Gunnar poukázal na časovú os nakreslenú na bielej tabuli. Spomenul aj hlásenie o rozhovore s manželkou obete Kerstin Juhlénovou, ktoré podpísali poriadkoví policajti z hliadkového vozidla.

„S Kerstin Juhlénovou sa takmer nedalo hovoriť,“ pripomenul Gunnar. „Bola na pokraji hystérie, kričala a nesúvisle rozprávala. V jednej chvíli začala hyperventilovať. Po celý čas opakovala, že to neurobila. Že ho tak našla v obývačke. Mŕtveho.“

„Podozrievame ju?“ spýtala sa Jana a všimla si, že Mia na ňu ešte vždy gáni.

„Áno, je záujmová osoba. Nemá ani alibi.“

Gunnar listoval v kope papierov pred sebou.

„Okej, súhrn: Hansa Juhléna zavraždili včera, niekedy medzi pätnástou a devätnástou hodinou. Páchateľ neznámy. Technická prehliadka ukazuje, že vražda sa odohrala v dome. Telo nebolo prenesené z iného miesta. Správne?“

Kývol na Anneli Lindgrenovú.

„Súhlasí. Zomrel na mieste,“ potvrdila.

„Telo bolo odvezené do Ústavu súdneho lekárstva o dvadsiatej druhej hodine dvadsiatej prvej minúte a až do skorých ranných hodín ste dom obhliadali.“

„Áno a našla som toto.“

Anneli položila na stôl desať papierov vo formáte A4.

„Boli ukryté v šatníku v ich spálni. Sú to vydieračské listy.“

„Vieme od koho?“ zaujímal sa Henrik a načiahol sa za papiermi. Jana si poznamenala informáciu o listoch do bloku.

„Nie. Kópie som dostala ráno od Štátneho kriminalisticko-technického laboratória, ale nejaký ten deň potrvá, kým nám odpovedia,“ pripomenula Anneli.

„Čo je v tých papieroch?“ chcela vedieť Mia. Vsunula ruky do svojho pleteného svetra, oprela lakte o stôl a zvedavo hľadela na Anneli.

„Všetky znejú rovnako: Zaplať hneď, inak zaplatíš tú najvyššiu cenu.“

„Vydieranie,“ konštatoval Henrik.

„Nijaké oznámenie o vydieraní?“ spýtala sa Jana a pokrčila čelo.

„Nie, nie je zaregistrované nijaké oznámenie, ani od obete samej, ani od jeho manželky či niekoho iného,“ potvrdil Gunnar.

„A čo vražedná zbraň?“ vyzvedala sa Jana.

„Ani na mieste, ani v blízkom okolí sme vražednú zbraň nenašli,“ odvetil Gunnar a pozrel na Anneli, ktorá pokrútila hlavou.

„Nenašli ste aspoň stopy DNA alebo odtlačky topánok?“

„Nie,“ priznala Anneli. „Ale odtlačky prstov áno. Keď sa Kerstin vrátila domov, okno v obývačke bolo otvorené. Sme si takmer istí, že páchateľ vyskočil von oknom. Kerstin ho, žiaľ, zatvorila, čo nám sťažilo prácu. No aj tak sa nám podarilo nájsť dva zaujímavé odtlačky.“

„Čie?“ Jana mala pripravené pero, aby si zapísala meno.

„Neviem, ale podľa všetkého patria dieťaťu. Zvláštne je, že pár nemá deti.“

Jana vzhladla od bloku.

„Znamená to niečo? Hádám poznajú niekoho s deťmi. Priateľov? Príbuzných?“

„Kerstin Juhlénovej sme takéto otázky klásť nemohli,“ pripomenul Gunnar.

„Je veľmi dôležité, aby sme ju znova vypočuli. Najlepšie hneď.“

Jana vybrala z aktovky svoj diár. Odopla čierne kožené dosky a listovala k dnešnému dátumu. Na svetlozltých stranách boli úhľadne napísané pripomienky, časy a mená.

„Chcem, aby sme s ňou hovorili ešte dnes.“

„Môžem zavolať jej advokátovi Petrovi Ramstedtovi,“ ponúkol sa Gunnar.

„Fajn,“ odvetila Jana a uvedomila si, že si do diára nebude môcť okamžite poznamenať čas schôdzky. Hlučne ho zaklapla, na čo na ňu Mia opäť zagánila.

„Dajte mi vedieť, keď ho zastihnete,“ požiadala a vložila diár do príslušnej priehradky v aktovke. „Pokiaľ ide o výsluchy, vypočuli ste susedov?“

„Áno, tých najbližších,“ potvrdil Gunnar.

„A?“

„Nič. Nikto nič nevidel ani nepočul.“

„Tak sa opýtame viacerých. Klopte na dvere pozdĺž ulice a skontrolujte celú oblasť. V Lindö je veľa domov, viaceré sú s obrovskými oknami,“ povedala Jana.

„Jasné, to poznáte,“ vyprskla Mia.

Jana na ňu pozrela.

„Myslím tým, že niekto musel niečo vidieť.“

Mia jej pohľad opätovoala, no nakoniec sklopila oči.

„Čo vieme o Hansovi Juhlénovi?“ pokračovala Jana.

„Zdá sa, že žil normálne,“ odvetil Gunnar a nazrel do papierov. „Narodil sa v roku tisícdeväťstopäťdesiattri, takže mal päťdesiatdeväť rokov. Narodil sa a vyrástol v Kimstade. Rodina sa presťahovala do Norrköpingu v tisícdeväťstošesťdesiatom piatom, keď mal dvanásť rokov. Na univerzite vyštudoval ekonómiu a štyri roky pracoval v účtovníckej firme, potom osem rokov na daňovom úrade, než získal miesto na finančnom oddelení migračného úradu. Kerstin Juhlénovú stretol v osemnástich, neskôr sa vzali, sobáš bol civilný. Letná chata pri jazere Vättern. To je asi všetko.“

„Okruh známych,“ ozvala sa Mia mrzuto. „To sme preverili?“

„O priateľoch zatiaľ nevieme. Ale ako som už povedal, začali sme s ich mapovaním,“ dodal Gunnar.

„Podrobnejší výsluch Kerstin je absolútne nevyhnutný,“ pridal sa Henrik.

„Viem,“ pritakal Gunnar.

„Jeho mobil?“ spýtala sa Jana.

„Vyžiadal som od operátora zoznam hovorov. Dúfam, že ich budem mať už zajtra.“

„A čo pitva?“

„Momentálne vieme, že Hansa Juhléna zastrelili a že zomrel na mieste nález. Súdny lekár nám dnes dá predbežnú správu,“ oznámil Gunnar.

„Chcem jej kópiu.“

„Henrik s Miou tam po porade zájdu.“

„Dobre. Pôjdem s nimi,“ povedala Jana a v duchu sa usmiala, keď začula hlboký povzdych z miesta, kde sedela inšpektorka Mia Bolanderová.

Morom sa valili mohutné vlny. Smrad v stiesnenom priestore sa ich vinou ešte zhoršil.

V kúte sedela sedemročná dievčina. Schytila maminu sukňu a priložila si ju k nosu. Snívala o tom, že leží doma v posteli alebo v kolíske, pretože pohyby lode zmietanej vlnobitím jej pripomínali kolísanie.

Dievčina plytko dýchala. Pri každom výdychu sa látka nad ústami trochu zdvihla. Pri každom vdychu padla naspäť, prilepila sa na pery. Dýchala rýchlejšie, potom sa zhlboka nadýchla a čo najviac vydýchla do látky. Tá odskočila a zmizla z tváre. Tápala rukou, aby ju znova zachytila. V tlmenom svetle zbadala na podlahe svoje zrkadlo. Ružové zrkadielko s motýľom. Sklo bolo prasknuté. Zrkadielko našla vo vreci na odpadky, ktoré niekto vyhodil na ulicu u nich doma. Vzala ho a podržala pred tvárou, odsunula si prameň vlasov z čela a prezerala si tmavé rozstrapatené vlasy, veľké oči a dlhé mihalnice.

Niekoľko prudko zakašlal, až dievčinu myklo. Snažila sa zistiť, kto to kašle, ale v tme bolo takmer nemožné rozlíšiť črty tváre.

Premýšľala, kedy už budú na mieste, ale neodvažovala sa znova pýtať. Otec ju umlčal hlasným psst, keď sa po piaty raz opýtala, dokedy budú ešte sedieť v tej hlúpej železnej škrupine.

Teraz zakašľala aj matka. Skutočne sa tam dýchalo zle. Príveľa ľudí sa muselo podeliť o tú trochu kyslíka, ktorá sa tam nachádzala.